

Al Frans wat de klok slaat

In de 19de eeuw werden in Oostende alleen Franstalige weekbladen uitgegeven: denken we maar aan *La Feuille d'Ostende*, *L'Echo d'Ostende* en *Le Carillon*. Met het verschijnen van *De Zeewacht* in 1896 kreeg Oostende voor het eerst een Nederlandstalig weekblad.

In onze archieven hebben we hopeloos gezocht naar prentkaarten van voor 1914 met een Vlaamse tekst, doch hebben het moeten opgeven.

Het versturen van mooi gekleurde kerst-, nieuwjaars- en andere wenskaarten was ooit uitsluitend een zaak van de goede burgerij. Het werkvolk

verstuurde geen wenskaarten. Aardappelen, brood en steenkolen waar de meest levensnoodzakelijke middelen, en het weinige geld werd daarvoor gebruikt.

Scholen

Wie goed kon lezen en schrijven, en dus gestudeerd

Janvier
31 jours
1

Bonne
et Heureuse
année.

Een kaart met een jongetje dat een gelukkig nieuwjaar wenst. Merk ook dat de kaart vermeldt dat januari 31 dagen telt.

Lieve meisjes met hartebriefjes kondigen het nieuwe jaar aan.

had, deed dat meestal in het Frans. Denken we maar aan de benamingen van de middelbare scholen in onze stad: *Athénée Royal* en het bijna onuitspreekbare *Collège épiscopale de Notre Dame de Bonsecours* dat later het Onze-Lieve-Vrouwecollege werd.

Zelfs nog tussen de twee wereldoorlogen werd door de meeste Oostendenaars in het Frans gerekend. De examens om benoemd te worden bij openbare besturen gebeurden toen evenwel al in de beide landstalen.

Zelfs de winkeljuffrouwen van de volkscöperatieve SEO

moesten bij hun ingangsexamen een Frans dictee neerpen-
nen.

Het is dan ook niet verwonderlijk dat ook alle wenskaarten een eeuw geleden eenzijdig Franstalig waren. Het was geen kwestie van franskiljonisme, maar een gevolg van het eentalig Frans onderwijs.

Niet hoopgevend

Nu is dat allemaal veranderd: zo erg dat veel jongeren zelfs bijna geen Frans meer kennen en zich verschuilen achter een *quick fuckenglish*. Wat niet hoopgevend is voor de toekomst.